

Nieuwsbrief SR Updates - Nummer 13, 2014

Nummer 13, 2014

Redactie: prof. mr. J.S. Nan en mr. C.L. van der Vis.

INHOUDSOPGAVE

Hoge Raad

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:850](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:856](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:860](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:867](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:854](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:851](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:845](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:865](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:852](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:858](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:864](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:861](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:857](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:848](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:853](#) 08-04-2014

[Hoge Raad, ECLI:NL:HR:2014:859](#) 08-04-2014

RECHTSPRAAK

Verjaring – Uit de stukken van het geding blijkt niet dat gedurende twaalf jaren voorafgaand aan het uitprinten van voormelde mededeling op 22 december 2011 enige daad van vervolging is verricht. Daarbij verdient opmerking dat – zoals in de conclusie van de A-G met juistheid wordt gesteld – in een geval als het onderhavige een zogenoemde VIP-controle die is uitgevoerd met het oog op het ter kennis van de verdachte brengen van een nog uit te printen gerechtelijke mededeling, op zichzelf niet kan worden aangemerkt als een daad van vervolging in de zin van artikel 72 lid 1 Sr. Het recht tot strafvordering is vervallen.

Bij de stukken van geding bevindt zich een ‘Mededeling uitspraak (V.V.)’ van het R ressortsparket ’s-Gravenhage, die op 22 februari 2012 aan de verdachte in persoon is uitgereikt naar aanleiding waarvan deze op 27 februari 2012 beroep in cassatie heeft ingesteld. Deze mededeling is gedateerd 30 augustus 2010 doch op grond van de voetregel moet worden aangenomen dat het hier gaat om een in de computer opgeslagen document dat op 22 december 2011 is uitgeprint. In deze mededeling zijn het rolnummer 22/002340-98, de kwalificatie van het bewezenverklarde, de pleegdata, de toegepaste wetsbepalingen en de opgelegde straf vermeld. Voorts houdt deze mededeling in dat de verdachte zich voor inlichtingen kan wenden tot ‘de griffie van het gerechtshof, Prins Clauslaan 60 te ’s-Gravenhage’.

Deze mededeling dient te worden aangemerkt als een daad van vervolging in de zin van artikel 72 lid 1 Sr welke de verjaring stuit. Daaraan doet niet af dat in die mededeling niet is vermeld de naam van het gerecht dat het arrest heeft gewezen, nu ’s hofs arrest door de vermelding van de overige hiervoor onder 2.3 opgesomde gegevens voldoende is geïndividualiseerd (vgl. HR 10 januari 1989, ECLI:NL:HR:1989:AC1232, NJ 1990/57).

Uit de stukken van het geding blijkt niet dat gedurende twaalf jaren voorafgaand aan het uitprinten van voormelde mededeling op 22 december 2011 enige daad van vervolging is

verricht. Daarbij verdient opmerking dat – zoals in de conclusie van de advocaat-generaal met juistheid wordt gesteld – in een geval als het onderhavige een zogenoemde VIP-controle die is uitgevoerd met het oog op het ter kennis van de verdachte brengen van een nog uit te printen gerechtelijke mededeling, op zichzelf niet kan worden aangemerkt als een daad van vervolging in de zin van artikel 72 lid 1 Sr.

Nu de hiervoor vermelde feiten bij artikel 225 lid 1 Sr strafbaar zijn gesteld als misdrijf waarop een gevangenisstraf van ten hoogste zes jaren is gesteld, is de in artikel 70 lid 1, aanhef en onder 3° Sr bepaalde verjaringstermijn verstreken. Het recht tot strafvordering is dus vervallen.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, behoudens voor zover daarbij het vonnis van de Politierechter is vernietigd en verklaart de officier van justitie alsnog niet-ontvankelijk in de vervolging.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:845

Zaaknummer: 12/01445

Wetsartikelen: 72 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Wederspanningheid – Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft het hof het hiervoor weergegeven betoog aldus uitgelegd dat dit in de eerste plaats de stelling bevatte dat niet bewezen kan worden dat de verbalisanten ‘in de rechtmatige uitoefening van hun bediening’ werkzaam waren op het moment dat zij tot aanhouding van de verdachte overgingen, zodat de gedragingen van de verbalisanten jegens de verdachte om die reden kunnen worden aangemerkt als een wederrechtelijke aanranding waartegen de verdachte zich mocht verdedigen. Dit betoog vindt zijn weerlegging in de gemotiveerde bewezenverklaring, zodat het middel bij gebrek aan feitelijke grondslag niet tot cassatie kan leiden.

Het middel klaagt onder meer over de verwerping door het hof van het verweer dat de verbalisanten niet werkzaam waren in de rechtmatige uitoefening van hun bediening.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover aan het middel de opvatting ten grondslag ligt dat het hof bij de verwerping van bedoeld verweer geen acht had mogen slaan op de omstandigheid dat de verdachte in verband met een openstaande boete gesignaleerd stond voor toepassing van het dwangmiddel gijzeling – als bedoeld in artikel 28 Wet administratiefrechtelijke handhaving verkeersvoorschriften – aangezien de verbalisanten van die omstandigheid niet op de hoogte waren, kan de klacht niet tot cassatie leiden omdat die opvatting getuigt van een verkeerde rechtsopvatting. Van een rechtmatige uitoefening van hun bediening zal in beginsel immers sprake zijn wanneer opsporingsambtenaren uitvoering geven aan een hun toekomende in een wettelijke bepaling neergelegde bevoegdheid. In de onderhavige zaak heeft het hof vastgesteld dat de verdachte gesignaleerd stond voor toepassing van het dwangmiddel gijzeling en dat deze signalering voldoende wettelijke grondslag vormde voor verdachtes aanhouding, zodat die aanhouding reeds daarom rechtmatig kan worden geoordeeld. Dat oordeel getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is ook niet onbegrijpelijk. Daaraan doet in het onderhavige geval niet af dat de verbalisanten van die grondslag ten tijde van de aanhouding mogelijksterwijs niet op de hoogte waren.

Ook voor het overige kan het middel niet tot cassatie leiden. Dit behoeft, gezien artikel 81 lid 1 RO, geen nadere motivering nu het middel in zoverre niet noopt tot beantwoording van rechtsvragen in het belang van de rechtseenheid of de rechtsontwikkeling.

Het voorgestelde tweede middel klaagt dat het hof heeft verzuimd te beslissen op een door de verdediging gedaan beroep op noodweer(exces).

De Hoge Raad overweegt als volgt. Kennelijk en niet onbegrijpelijk heeft het hof het hiervoor weergegeven betoog aldus uitgelegd dat dit in de eerste plaats de stelling bevatte dat niet bewezen kan worden dat de verbalisanten ‘in de rechtmatige uitoefening van hun bediening’ werkzaam waren op het moment dat zij tot aanhouding van de verdachte overgingen, zodat de gedragingen van de verbalisanten jegens de verdachte om die reden kunnen worden aangemerkt als een wederrechtelijke aanranding waartegen de verdachte zich mocht verdedigen. Dit betoog vindt zijn weerlegging in de gemotiveerde bewezenverklaring, zodat het middel bij gebrek aan feitelijke grondslag niet tot cassatie kan leiden.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:852

Zaaknummer: 13/01169

Wetsartikelen: 18o Sr en 28 WAHV

RECHTSPRAAK

Economische zaak – Het hof, dat uitdrukkelijk heeft overwogen dat het rekening heeft gehouden met de financiële draagkracht van de verdachte voor zover deze ter terechtzitting is gebleken, heeft kennelijk geoordeeld dat de draagkracht van de verdachte toereikend is om de opgelegde – voor de helft voorwaardelijke – geldboete te voldoen. Dat is in het licht van hetgeen door en namens de verdachte omtrent onder meer het bedrag van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering is aangevoerd, ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk. De strafoplegging is in dit opzicht dus toereikend gemotiveerd.

Het middel behelst de klacht dat de strafoplegging, gelet op een gevoerd strafmaatverweer, onvoldoende met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft de verdachte ter zake van ‘overtreding van een voorschrift gesteld krachtens artikel 96 van de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren, opzettelijk begaan’ veroordeeld tot een geldboete van € 8.000, subsidiair 75 dagen hechtenis, waarvan € 4.000, subsidiair 50 dagen hechtenis, voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren. Het heeft de strafoplegging als volgt gemotiveerd:

‘Op te leggen straf of maatregel

Bij de bepaling van de op te leggen straf is gelet op de aard en de ernst van hetgeen bewezen is verklaard, op de omstandigheden waaronder het bewezenverklaarde is begaan en op de persoon van de verdachte, zoals een en ander bij het onderzoek ter terechtzitting naar voren is gekomen.

Daarbij is rekening gehouden met de ernst van het bewezen verklaarde in verhouding tot andere strafbare feiten, zoals onder meer tot uitdrukking komt in het hierop gestelde wettelijk strafmaximum en in de straffen die voor soortgelijke feiten worden opgelegd.

Verdachte heeft gedurende een bepaalde periode telkens runderen gehouden, die niet

overeenkomstig de Regeling identificatie en registratie van dieren waren geïdentificeerd en geregistreerd.

Om de gezondheid en het welzijn van dieren in zijn algemeenheid te kunnen waarborgen is een adequaat functionerend systeem van identificatie en registratie noodzakelijk.

Het hof verwijt de verdachte dat hij een regeling heeft geschonden die tot stand is gekomen mede in het kader van de bestrijding van besmettelijke ziekten onder dieren.

Verdachte is blijkens zijn strafblad in het verleden reeds eerder veroordeeld terzake een soortgelijk economisch delict.

Een en ander tegen elkaar afwegende acht het hof, in het bijzonder ter bescherming van de handhaving van de bij de Gezondheids- en welzijnswet voor dieren betrokken belangen, met de advocaat-generaal, het opleggen van een onvoorwaardelijke geldboete als hierna vermeld passend en geboden.

Met oplegging voorts van een gedeeltelijk voorwaardelijke geldboete wordt enerzijds de ernst van het bewezen verklaarde tot uitdrukking gebracht en wordt anderzijds de strafoplegging dienstbaar gemaakt aan het voorkomen van nieuwe strafbare feiten.

Daarbij heeft het hof rekening gehouden met de financiële draagkracht van verdachte voor zover deze ter terechtzitting is gebleken.

Gelet op het vorenstaande acht het hof, anders dan door de raadvrouw bepleit, geen termen aanwezig om toepassing te geven aan het rechterlijk pardon, zoals bedoeld in artikel 9a van het Wetboek van Strafrecht, dan wel tot het opleggen van een geheel voorwaardelijke straf.'

Het hof, dat uitdrukkelijk heeft overwogen dat het rekening heeft gehouden met de financiële draagkracht van de verdachte voor zover deze ter terechtzitting is gebleken, heeft kennelijk geoordeeld dat de draagkracht van de verdachte toereikend is om de opgelegde – voor de helft voorwaardelijke – geldboete te voldoen. Dat is in het licht van hetgeen door en namens de verdachte omtrent onder meer het bedrag van zijn arbeidsongeschiktheidsuitkering is aangevoerd, ook zonder nadere motivering niet onbegrijpelijk. De strafoplegging is in dit opzicht dus toereikend gemotiveerd. Het middel faalt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak, maar uitsluitend wat betreft de hoogte van de opgelegde geldboete en de duur van de vervangende hechtenis, vermindert de geldboete en de duur van de vervangende hechtenis in die zin dat deze € 7.800, subsidiair 74 dagen hechtenis bedraagt, waarvan € 4.000, subsidiair 50 dagen hechtenis, voorwaardelijk met een proeftijd van 2 jaren en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:850

Zaaknummer: 12/03936

Wetsartikelen: WED

RECHTSPRAAK

Beklag en beslag – Gelet op de vaststelling van de rechtbank dat door het Openbaar Ministerie opdracht is gegeven de kappenset en de buddyseat te demonteren en terug te geven aan aangever, is het oordeel van de rechtbank dat ‘hetgeen van de zijde van het openbaar ministerie is aangevoerd [de conclusie] rechtvaardigt dat het belang van strafvordering zich in casu verzet tegen teruggave’ onbegrijpelijk.

Het middel klaagt over de motivering van de beslissing van de rechtbank tot ongegrondverklaring van het klaagschrift voor zover het betreft de ‘kappen(set)’ en de ‘buddyseat’.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Maatstaf bij de beoordeling van het onderhavige klaagschrift is of het belang van strafvordering zich verzet tegen teruggave van hetgeen bij klager in beslag is genomen. Nu beslag is gelegd op de voet van artikel 94 Sv is daarbij in dit geval van belang of het niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, het voorwerp zal verbeurd verklaren.

De officier van justitie heeft zich verzet tegen teruggave aan klager en daartoe aangevoerd dat niet uitgesloten kan worden dat de goederen van diefstal afkomstig zijn en nog niet is vast te stellen of klager schuldheilig verweten kan worden.

Hetgeen van de zijde van het Openbaar Ministerie is aangevoerd rechtvaardigt naar het oordeel van de rechtbank de conclusie dat het belang van strafvordering zich in dit geval verzet tegen de teruggave van de kappenset en de buddyseat aan klager. Immers, is niet uit te sluiten dat de goederen afkomstig zijn van diefstal, waardoor niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de rechter, later oordelend, hetgeen in beslag is genomen zal verbeurd verklaren.

Het klaagschrift zal derhalve ongegrond worden verklaard.

De rechtbank heeft vastgesteld dat door het Openbaar Ministerie op 8 mei 2012 opdracht is gegeven de kappenset en de buddyseat te demonteren en terug te geven aan de aangever [betrokkene 2]. Gelet daarop is onbegrijpelijk het oordeel van de rechtbank dat ‘hetgeen van

de zijde van het openbaar ministerie is aangevoerd [de conclusie] rechtvaardigt (...) dat het belang van strafvordering zich in dit geval verzet tegen de teruggave'. Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking en wijst de zaak terug naar de Rechtbank Midden-Nederland, zittingsplaats Utrecht, opdat de zaak op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:864

Zaaknummer: 12/05015

Wetsartikelen: 552a Sv en 94 Sv

RECHTSPRAAK

Noodweer – Hetgeen het hof heeft overwogen, laat in het ongewisse of het hof de door de raadvrouw aan het verweer ten grondslag gelegde feitelijke toedracht niet aannemelijk geworden acht, dan wel naar het oordeel van het hof die toedracht een beroep op noodweer niet rechtvaardigt. Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de verwerping van het beroep op noodweer niet zonder meer verenigbaar is met de voor het bewijs gebezigde verklaring van de verdachte. Het verweer is dus ontoereikend gemotiveerd verworpen.

Het middel klaagt over de verwerping door het hof van het beroep op noodweer.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft het in het middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen:

‘De raadvrouw heeft ter terechtzitting betoogd dat verdachte heeft gehandeld uit noodweer, immers verdachte stelt dat aangever hem in zijn gezicht heeft geduwd en vervolgens aan zijn T-shirt omlaag heeft getrokken. Vanuit die positie - met zijn gezicht naar de grond en zijn bovenlijf naar beneden getrokken - heeft verdachte geprobeerd zich te verdedigen tegen die wederrechtelijke aanranding van eigen lijf. De raadvrouw betoogt voorts dat de mishandeling door verdachte van aangever daarom niet wederrechtelijk was en dat hij derhalve dient te worden vrijgesproken.

Het hof is van oordeel dat de verklaring die verdachte ter terechtzitting heeft afgelegd niet overeenstemt met de verklaring die hij eerder bij de politie heeft afgelegd. Het hof gaat uit van de verklaring door verdachte afgelegd bij de politie ook omdat deze verklaring op wezenlijke onderdelen steun vindt in de verklaring van de aangever en acht het derhalve niet aannemelijk geworden dat er sprake is geweest van een noodweersituatie.’

Hetgeen het hof heeft overwogen, laat in het ongewisse of het hof de door de raadvrouw aan het verweer ten grondslag gelegde feitelijke toedracht niet aannemelijk geworden acht, dan wel naar het oordeel van het hof die toedracht een beroep op noodweer niet rechtvaardigt.

Daarbij wordt mede in aanmerking genomen dat de verwerping van het beroep op noodweer niet zonder meer verenigbaar is met de voor het bewijs gebezigde verklaring van de verdachte. Het verweer is dus ontoereikend gemotiveerd verworpen.

Het middel slaagt.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:867

Zaaknummer: 13/01126

Wetsartikelen: 41 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Noodweer – Het oordeel van het hof dat het beroep op noodweer moet worden verworpen, steunt enkel op de grond dat niet aannemelijk is geworden dat verdachte ‘zich niet heeft kunnen verwijderen uit de positie hangend over de op de grond op zijn zij liggende aangever heen’. Nu het hof niet de vraag heeft beantwoord of van verdachte ook mocht worden gevergd dat hij ‘zich uit die positie zou hebben verwijderd’, is dat oordeel zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel behelst de klacht dat het hof het beroep op noodweer ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, heeft verworpen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft het in het middel bedoelde verweer als volgt samengevat en verworpen:

‘Ter terechtzitting in hoger beroep heeft de raadvrouw – overeenkomstig de door haar overgelegde pleitnota – het verweer gevoerd dat verdachte een beroep op noodweer toekomt. De raadvrouw heeft betoogd dat de verdachte derhalve niet strafbaar is en er ontslag van alle rechtsvervolging dient te volgen.

Het hof overweegt hieromtrent als volgt.

Bewezen verklaard is dat verdachte aangever heeft geslagen.

Volgens de door de verdachte tegenover de politie afgelegde verklaring (zie p. 63 van het proces-verbaal) heeft de verdachte de aangever niet eerder geslagen dan op het moment dat de aangever op zijn zij lag en de verdachte over hem heen hing en de aangever de verdachte meerdere malen naar boven slaand, één keer raakte en wel op verdachtes kin. Verdachte heeft verklaard aangever vervolgens twee maal met zijn vuist naar beneden in zijn gezicht te hebben geslagen.

Het hof heeft allereerst te beoordelen of aan de door de verdachte uitgedeelde (vuist-)slagen

een onmiddellijke wederrechtelijke aanranding van de verdachte voorafging.

Ofschoon de verdachte het voorafgaande gedrag van aangever als hinderlijk heeft ervaren en aangever niet een heenkomen heeft gezocht nadat hij door de verdachte op de grond was gelegd en hem aldaar de les was gelezen en de aangever integendeel de verdachte vervolgens bij zijn t-shirt greep en, terwijl hij door de verdachte werd weggeduwd, verdachte aan het t-shirt dat aangever nog steeds vasthad in zijn val meetrok, is het hof van oordeel dat met de bewezenverklarde gedragingen van verdachte geen sprake was van verdediging tegen een onmiddellijke wederrechtelijke aanranding dan wel een onmiddellijk dreigend gevaar daarvoor. Het hof overweegt daartoe in het bijzonder dat verdachte niet heeft gesteld – en dat ook overigens niet aannemelijk is geworden – dat verdachte, nadat hij met aangever ten tweeden male op de grond was terechtgekomen, nog steeds aan zijn t-shirt werd vastgehouden, zodat niet aannemelijk is dat verdachte zich niet heeft kunnen verwijderen uit de positie hangend over de op de grond op zijn zij liggende aangever heen die hem meermalen sloeg maar slechts een maal raakte.

Gelet daarop wordt het verweer verworpen.’

Verdediging van eigen of eens anders lijf, eerbaarheid of goed tegen een ogenblikkelijke, wederrechtelijke aanranding zal niet noodzakelijk kunnen worden geacht, indien de verdachte zich aan de aanranding had kunnen en moeten onttrekken. Het oordeel van het hof dat het beroep op noodweer moet worden verworpen steunt, zoals volgt uit de in 2.5 weergegeven overwegingen van het hof, enkel op de grond dat niet aannemelijk is geworden dat de verdachte ‘zich niet heeft kunnen verwijderen uit de positie hangend over de op de grond op zijn zij liggende aangever heen’. Nu het hof niet de vraag heeft beantwoord of van de verdachte ook mocht worden gevergd dat hij ‘zich uit die positie zou hebben verwijderd’, is dat oordeel zonder nadere motivering, die ontbreekt, niet begrijpelijk.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Den Haag, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:858

Zaaknummer: 12/02123

Wetsartikelen: 41 lid 1 Sr

RECHTSPRAAK

Voeging benadeelde partij – De e-mail kan in het licht van artikel 421 lid 3 Sv niet worden gezien als verwijzing naar een eerste vordering. De aan het hof voorbehouden uitleg van het schriftelijke stuk is niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat de betekenis van de e-mail ter terechtzitting aan de orde is gesteld.

Het middel behelst de klacht dat het hof de benadeelde partij [slachtoffer 1] ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd, ontvankelijk heeft verklaard in haar vordering terwijl van een voeging als bedoeld in artikel 421 Sv geen sprake is.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Voor zover het middel berust op de opvatting dat de in artikel 421 lid 3 Sv genoemde verwijzing naar de opgave van de eerste – ongewijzigde – vordering slechts kan geschieden door middel van het in artikel 51g lid 1 Sv genoemde formulier, faalt het. Die opvatting vindt geen steun in het recht.

Voor zover het middel opkomt tegen het kennelijk oordeel van het hof dat de e-mail van de aangeefsters naar redelijke uitleg kan worden aangemerkt als een in artikel 421 lid 3 Sv bedoelde verwijzing naar de eerste vordering, faalt het eveneens. Deze, aan het hof voorbehouden, uitleg van dit schriftelijk stuk is niet onbegrijpelijk, mede in aanmerking genomen dat de betekenis van de e-mail ter terechtzitting aan de orde is gesteld en de verdediging te dien aanzien geen redenen heeft aangevoerd waarom het e-mailbericht in dit geval niet zou dienen te worden aangemerkt als een schriftelijk stuk ter voeging van de vordering in hoger beroep. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:861

Zaaknummer: 13/01577

Wetsartikelen: 421 Sv en 51g Sv

RECHTSPRAAK

Weigering mee te werken aan een ademonderzoek – Een verdachte die medewerking aan de verplichting ademlucht te blazen in een voor de ademanalyse bestemd apparaat weigert nadat met het onderzoek een aanvang is gemaakt en wiens gebrek aan medewerking ertoe heeft geleid dat het ademonderzoek niet is voltooid, kan, behoudens bijzondere omstandigheden, niet met vrucht een beroep erop doen dat het bepaalde in artikel 6 en 7 lid 1 Besluit niet zou zijn nageleefd.

Het middel keert zich tegen het oordeel van het hof dat te dezen sprake is van een ademonderzoek in de zin van artikel 8 lid 2, aanhef en onder a, Wegenverkeerswet 1994.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld moet worden dat artikel 6 en artikel 7 lid 1 (oud) van het Besluit ertoe strekken de juistheid te waarborgen van het resultaat van een ademanalyse. Artikel 6 van het Besluit stelt hiertoe eisen aan de termijn die moet zijn verstreken alvorens de ademanalyse mag plaatsvinden, terwijl artikel 7 lid 1 (oud) van het Besluit de uitvoering van een dergelijk onderzoek opdraagt aan speciaal daartoe aangewezen opsporingsambtenaren.

Een verdachte die, zoals hier, medewerking aan de verplichting ademlucht te blazen in een voor de ademanalyse bestemd apparaat weigert nadat met het onderzoek een aanvang is gemaakt en wiens gebrek aan medewerking ertoe heeft geleid dat het ademonderzoek niet is voltooid, kan, behoudens bijzondere omstandigheden, niet met vrucht een beroep erop doen dat het bepaalde in artikel 6 en artikel 7 lid 1 van het Besluit niet zou zijn nageleefd.

Van bijzondere omstandigheden, die in de onderhavige zaak niet aan de orde zijn, kan sprake zijn indien de verdachte bij de politie zijn weigering daarop heeft gegrond dat die termijn van twintig minuten niet in acht is genomen of dat dit apparaat niet wordt bediend door een daartoe aangewezen opsporingsambtenaar. (Vgl. HR 1 april 2003, ECLI:NL:HR:2003:AF3371, NJ 2003/304 ten aanzien van artikel 4 lid 1 en artikel 7 lid 1 van het Besluit.)

Het oordeel van het hof getuigt niet van een onjuiste rechtsopvatting en is toereikend

gemotiveerd. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:854

Zaaknummer: 13/01597

Wetsartikelen: 8 WvW 1994 en 163 WvW 1994

RECHTSPRAAK

Verduistering – Falende bewijsklacht met betrekking tot ‘wederrechtelijk zich heeft toegeëigend’. De Hoge Raad herhaalt de toepasselijke overwegingen uit ECLI:NL:HR:2012:BX3620. Valsheid in geschrift.

Het middel komt op tegen de motivering van de bewezenverklaringen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel behelst ten aanzien van de bewezenverklaring onder 2 onder meer de klacht dat voor zover is bewezenverklaard dat de verklaring en de leningsovereenkomst ‘bestemd [zijn] om tot het bewijs van enig feit te dienen’, dit oordeel blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting, althans ontoereikend is gemotiveerd. Daartoe is aangevoerd dat het gaat om ‘onderhandse geschriften, waarvan - in het ontwikkelingsstadium waarin zij werden aangetroffen - niet vaststaat welke bewijswaarde daaraan toekwam en daaraan volgens betrokkenen moest worden toegekend’.

Het hof heeft blijkens de bewezenverklaring en de bewijsvoering geoordeeld dat de ‘leningsovereenkomst’ bestemd was om te dienen tot het bewijs dat tussen [betrokkene 1] en [A] BV i.o. het in die overeenkomst vermelde is afgesproken en voorts, dat de schriftelijke verklaring van [betrokkene 3] bestemd was om te dienen tot bewijs dat de verdachte niet kan beschikken en beslissen over de bankrekening waarop de geldbedragen zijn ontvangen en tot het bewijs dat die geldbedragen overeenkomstig de afgesproken doeleinden zijn aangewend. Het hof heeft uit de bewijsvoering klaarblijkelijk afgeleid dat de omstandigheid dat de schriftelijke verklaring het opschrift ‘concept’ bevat en dat de ‘leningsovereenkomst’ (nog) niet was ondertekend door [betrokkene 1], niet eraan afdoet dat aan de inhoud van deze stukken, mede in aanmerking genomen dat zij wel door [betrokkene 3], de directeur van [A] BV i.o., zijn ondertekend, in het maatschappelijk verkeer een zodanige betekenis kan worden toegekend, dat zij daardoor kunnen worden aangemerkt als een geschrift dat bestemd is om tot bewijs van enig feit te dienen als bedoeld in artikel 225 lid 1 Sr. Dat oordeel van het hof geeft niet blijk van een onjuiste rechtsopvatting omtrent dat delictsbestanddeel en het behoeft ook geen nadere motivering. Deze klacht is eveneens tevergeefs voorgesteld.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:859

Zaaknummer: 13/00111

Wetsartikelen: 321 Sr en 225 Sr

RECHTSPRAAK

Slagende bewijsklacht met betrekking tot opzet – Het hof heeft het in het middel bedoelde verweer verworpen op de grond dat het Besluit inhoudt dat degene die de inrichting drijft ervoor zorg draagt dat de in de bijlage bij dat Besluit opgenomen voorschriften worden nageleefd. Hieruit kan niet worden geconcludeerd dat de verdachte met opzet het tenlastegelegde en bewezenverklaarde heeft gepleegd. De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak.

Het middel keert zich tegen 's hofs verwerping van het verweer dat de verdachte 'niet wist dat de IBC-tanks en de olie op de inrichting aanwezig waren'.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft het in het middel bedoelde verweer verworpen op de grond dat het Besluit landbouw milieubeheer inhoudt dat degene die de inrichting drijft ervoor zorg draagt dat de in de bijlage bij dat Besluit opgenomen voorschriften worden nageleefd.

Die enkele omstandigheid kan de verwerping van het aangevoerde niet dragen. Ook uit de door het hof gebezigde bewijsmiddelen kan niet worden afgeleid dat het opzet van de verdachte – al dan niet in voorwaardelijke vorm – was gericht op het tenlastegelegde en bewezenverklaarde niet ervoor zorg dragen dat een viertal kunststoffen bovengrondse opslagtanks, zogenoemde IBC's, elk met een inhoud van 1000 liter, welke waren gevuld met gasolie, waren voorzien van een geïntegreerde lekbak. Derhalve is de bewezenverklaring niet naar de eis der wet met redenen omkleed.

Het middel is terecht voorgesteld.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Amsterdam, Economische Kamer, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:851

Zaaknummer: 13/02922

Wetsartikelen: 8.40 aWmb en 5 Besluit landbouw milieubeheer

RECHTSPRAAK

Uitdrukkelijk onderbouwd standpunt – Het hof heeft geen blijk gegeven waarom het gevoerde verweer niet opgaat. Dit is in strijd met artikel 359 lid 2 Sv.

Het middel klaagt dat het hof in strijd met artikel 359 lid 2, tweede volzin Sv heeft verzuimd in het bijzonder de redenen op te geven waarom het is afgeweken van door de verdediging naar voren gebrachte uitdrukkelijk onderbouwde standpunten inzake de betrouwbaarheid van de belastende verklaringen van [betrokkene 2].

De Hoge Raad overweegt als volgt. Hetgeen door de raadsman naar voren is gebracht met betrekking tot de betrouwbaarheid van de verklaringen van de medeverdachte [betrokkene 2] kan bezwaarlijk anders worden verstaan dan als een standpunt dat duidelijk, door argumenten geschraagd en voorzien van een ondubbelzinnige conclusie ten overstaan van het hof naar voren is gebracht. Het hof is in zijn arrest van dit uitdrukkelijk onderbouwde standpunt afgeweken door deze verklaringen voor het bewijs te bezigen. Aangezien het hof in dat verband niet meer heeft overwogen dan dat het verweer wordt weersproken door de gebezigde bewijsmiddelen en het ‘geen reden [heeft] om aan de juistheid en betrouwbaarheid van de inhoud van die bewijsmiddelen te twijfelen’, heeft het hof – in aanmerking genomen dat uit de gebezigde bewijsmiddelen niet blijkt waarom het verweer niet opgaat – in strijd met artikel 359 lid 2, tweede volzin Sv, in onvoldoende mate de redenen opgegeven die daartoe hebben geleid. Dat verzuim heeft ingevolge artikel 359 lid 8 Sv nietigheid tot gevolg. Voor zover het middel daarover klaagt, slaagt het.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden uitspraak en wijst de zaak terug naar het Gerechtshof Arnhem-Leeuwarden, zittingsplaats Arnhem, opdat de zaak op het bestaande hoger beroep opnieuw wordt berecht en afgedaan.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:848

Zaaknummer: 12/02054

Wetsartikelen: 359 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Profijtontneming – Het hof heeft geoordeeld dat het ‘om redenen als door de raadsman in de door hem ter terechtzitting in hoger beroep voorgedragen en overgelegde pleitnota uiteengezet’ termen aanwezig acht om aan de betrokkene geen betalingsverplichting op te leggen. De motivering van dat oordeel voldoet aan de daaraan, op grond van artikel 359 lid 5 Sv in verbinding met artikel 415 Sv en artikel 511e Sv, gestelde eisen. Dit oordeel is voorts gelet op hetgeen door de raadsman is aangevoerd niet onbegrijpelijk.

Het middel komt met rechts- en motiveringsklachten op tegen de beslissing van het hof dat aan de betrokkene geen betalingsverplichting wordt opgelegd.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het middel bevat ten eerste de klacht dat het oordeel van het hof blijkt geeft van een onjuiste rechtsopvatting omtrent de bevoegdheid van de rechter om op grond van artikel 36e lid 5 Sr het bedrag dat de betrokkene aan de Staat dient te betalen lager vast te stellen dan het bedrag van het geschatte voordeel. Aan deze klacht ligt ten grondslag de opvatting dat die bevoegdheid van de rechter ‘enkel in relatie tot beperkte draagkracht kan worden toegepast’. Deze opvatting vindt geen steun in de tekst en de wetsgeschiedenis van artikel 36e lid 5 Sr en is derhalve onjuist, zodat de klacht faalt.

Het middel klaagt voorts dat de beslissing van het hof dat aan de betrokkene geen betalingsverplichting wordt opgelegd, onvoldoende of onbegrijpelijk is gemotiveerd. Ook in zoverre is het middel tevergeefs voorgesteld. Het hof heeft geoordeeld dat het ‘om redenen als door de raadsman in de door hem ter terechtzitting in hoger beroep voorgedragen en overgelegde pleitnota uiteengezet’ termen aanwezig acht om aan de betrokkene geen betalingsverplichting op te leggen. De motivering van dat oordeel voldoet aan de daaraan, op grond van artikel 359 lid 5 Sv in verbinding met artikel 415 Sv en artikel 511e Sv, gestelde eisen. Dit oordeel is voorts gelet op hetgeen door de raadsman is aangevoerd niet onbegrijpelijk.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:860

Zaaknummer: 12/03748

Wetsartikelen: 359 lid 5 Sv, 36e lid 5 Sr, 415 Sv en 511e Sv

RECHTSPRAAK

Economische zaak – Het voorgestelde middel miskent dat de regel van artikel 339 lid 2 Sv dat feiten of omstandigheden van algemene bekendheid geen bewijs behoeven, ook ziet op gegevens die zonder noemenswaardige moeite uit algemeen toegankelijke bronnen kunnen worden achterhaald. Het voorgestelde middel faalt.

Het eerste middel klaagt dat het hof de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten.

De Hoge Raad overweegt met betrekking tot het eerste middel als volgt. Aan de verdachte is onder 4 onder meer tenlastegelegd het opzettelijk onder zich hebben van ‘één of meer vogels, behorende tot een beschermde inheemse diersoort, te weten 8, althans een of meer vinken en/of 55, althans een of meer (grote en/of kleine) goudvinken’.

Daarvan is door het hof bewezenverklaard het opzettelijk onder zich hebben van ‘vogels, behorende tot een beschermde inheemse diersoort, te weten meer vinken en meer goudvinken (de Hoge Raad leest: te weten vinken en goudvinken)’.

De klacht dat het hof aldus de grondslag van de tenlastelegging heeft verlaten, behoeft geen bespreking nu niet wordt aangevoerd dat blijkens de gebezigde bewijsvoering ’s hofs bewezenverklaring méér dan 8 vinken en 55 goudvinken betreft.

Het middel is tevergeefs voorgesteld.

Het tweede middel klaagt dat de bewezenverklaring van het onder 4 tenlastegelegde wat betreft de Noordse goudvink en de Afrikaanse vink niet naar de eis der wet met redenen is omkleed.

De Hoge Raad overweegt met betrekking tot het tweede middel als volgt. Ingevolge artikel 13 lid 1 Flora- en faunawet is het onder meer verboden dieren die tot een beschermde inheemse diersoort behoren, onder zich te hebben. In artikel 4 lid 1 aanhef en onder b Flora- en faunawet zijn – afgezien van hier niet relevante uitzonderingen – alle van nature op het Europese grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie voorkomende soorten vogels

aangemerkt als beschermde inheemse diersoort. Ingevolge artikel 1 lid 2 Flora- en faunawet wordt onder 'soort' mede verstaan: 'ondersoort'.

Het is van algemene bekendheid dat de Afrikaanse vink (*Fringilla coelebs africana*) een ondersoort is van de soort (boek)vink (*Fringilla coelebs*) en dat de Noordse goudvink (*Pyrrhula pyrrhula pyrrhula*) een ondersoort is van de goudvink (*Pyrrhula pyrrhula*). Gelet hierop moet 's hofs overweging aldus worden verstaan dat de Noordse goudvink en de Afrikaanse vink ondersoorten zijn van respectievelijk de goudvink en de vink, dat deze soorten van nature op het Europese grondgebied van de lidstaten van de Europese Unie voorkomen, zodat ook genoemde ondersoorten behoren tot de door de Flora- en faunawet beschermde diersoorten.

Het middel miskent dat de regel van artikel 339 lid 2 Sv dat feiten of omstandigheden van algemene bekendheid geen bewijs behoeven, ook ziet op gegevens die zonder noemenswaardige moeite uit algemeen toegankelijke bronnen kunnen worden achterhaald. Daarom faalt het middel.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:853

Zaaknummer: 13/02998

Wetsartikelen: Flora- en Faunawet en 339 lid 2 Sv

RECHTSPRAAK

Beklag en beslag – De rechtbank is vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van de te voeren hoofdzaak. De beslissing van de rechtbank is daardoor ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daar terecht over.

Het middel klaagt, blijkens de toelichting, over de motivering van de beslissing van de rechtbank tot gegrondverklaring van het klaagschrift voor zover dit klaagschrift betrekking heeft op de inbeslaggenomen en nog niet teruggegeven Audi, horloges en geld.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Vooropgesteld wordt dat het onderzoek in raadkamer naar aanleiding van een klaagschrift als bedoeld in artikel 552a Sv een summier karakter draagt. Niet geveerd kan worden dat ten gronde in de mogelijke uitkomst van een nog te voeren hoofdzaak wordt getreden.

In een geval als het onderhavige, waarin inbeslagneming op grond van artikel 94 Sv heeft plaatsgehad, dient beoordeeld te worden of het belang van strafvordering het voortduren van het beslag vordert. Het belang van strafvordering verzet zich tegen teruggave indien het veiligstellen van de belangen waarvoor artikel 94 Sv de inbeslagneming toelaat, het voortduren van het beslag nodig maakt. Dat is bijvoorbeeld het geval wanneer de desbetreffende voorwerpen kunnen dienen om de waarheid aan de dag te brengen – ook in een zaak betreffende een ander dan de betrokken klaagster – of om wederrechtelijk verkregen voordeel aan te tonen. Voorts verzet het door artikel 94 Sv beschermde belang van strafvordering zich tegen teruggave indien niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring of onttrekking aan het verkeer van het voorwerp zal bevelen.

Voor wat betreft het overige deel van het beklag van de klaagster overweegt de rechtbank als volgt.

De officier van justitie heeft zich op het standpunt gesteld dat de aan de klaagster betaalde verzekeringsuitkering van € 415.000 reeds moet zijn opgemaakt nu geen restanten van dit geldbedrag bij de doorzoeking van de woning van de klaagster zijn aangetroffen en de

klaagster ook bij de Belastingdienst deze gelden na 2009 niet heeft opgegeven. De officier van justitie heeft hierbij ter onderbouwing aangevoerd dat de klaagster in de eerste drie maanden van 2009 een bedrag van € 120.000 heeft opgemaakt en dat bij voortzetting van dit bestedingspatroon het overige deel van het geldbedrag van de klaagster binnen zeer korte tijd moet zijn opgemaakt.

Het feit dat de klaagster in drie maanden tijd een bedrag van € 120.000 heeft opgemaakt is onvoldoende om aan te nemen dat de klaagster ook hierna hetzelfde uitgavenpatroon heeft gehanteerd. Dat de klaagster in 2009 bij de Belastingdienst heeft opgegeven over geen vermogen te beschikken, doet daar niet aan af. De relatie van de klaagster ten opzichte van de Belastingdienst met betrekking tot het wel of niet correct opgeven van haar vermogen kan momenteel in deze procedure niet worden beoordeeld.

De rechtbank is van oordeel dat thans door het Openbaar Ministerie onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat (illegale) gelden van de belanghebbende zijn gebruikt om de inbeslaggenomen voorwerpen, waarvan thans de teruggave van is verzocht, aan te schaffen, nu door de klaagster voldoende is aangetoond dat de voorwerpen uit de legale bronnen van de klaagster kunnen zijn aangeschaft. Het belang van strafvordering kan derhalve niet meer verlangen dat het beslag wordt voortgezet. Het klaagschrift zal dan ook op dit onderdeel gegrond worden verklaard.

De rechtbank heeft bij de beoordeling van het klaagschrift weliswaar het juiste toetsingskader vooropgesteld, maar de aan te leggen maatstaf niet juist toegepast. Aan haar oordeel dat het belang van strafvordering niet meer kan verlangen dat het beslag wordt voortgezet, heeft de rechtbank ten grondslag gelegd dat 'thans door het openbaar ministerie onvoldoende aannemelijk is gemaakt dat (illegale) gelden van de belanghebbende zijn gebruikt om de inbeslaggenomen voorwerpen (...) aan te schaffen'. Hiermee heeft de rechtbank als haar oordeel tot uitdrukking gebracht dat niet ervan kan worden uitgegaan dat aan de – in artikel 33a lid 2, onder a Sr gestelde – voorwaarden is voldaan voor verbeurdverklaring van voorwerpen die toebehoren aan een ander dan de veroordeelde. Daardoor is de rechtbank, die in dit verband had moeten beoordelen of niet hoogst onwaarschijnlijk is dat de strafrechter, later oordelend, de verbeurdverklaring van die voorwerpen zal bevelen, vooruitgelopen op de mogelijke uitkomst van een nog te voeren procedure in de hoofdzaak. De beslissing van de rechtbank is ontoereikend gemotiveerd. Het middel klaagt daarover terecht.

De Hoge Raad vernietigt de bestreden beschikking, maar uitsluitend wat betreft de beslissing van de rechtbank tot gegrondverklaring van het klaagschrift ten aanzien van de volgende inbeslaggenomen en nog niet teruggegeven voorwerpen:

- een auto, merk Audi A5;
- de op de beslaglijsten voorkomende horloges;
- de op de beslaglijsten voorkomende geldbedragen, met uitzondering van de geldbedragen genoemd in de bestreden beschikking onder de nummers 4 en 16;

wijst de zaak terug naar de Rechtbank Rotterdam, zittingsplaats Rotterdam, opdat de zaak in zoverre op het bestaande klaagschrift opnieuw wordt behandeld en afgedaan en verwerpt het beroep voor het overige.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:865

Zaaknummer: 12/05989

Wetsartikelen: 94 Sv en 552a Sv

RECHTSPRAAK

Verdachte niet-ontvankelijk in hoger beroep – Het Hof heeft de verdachte terecht niet-ontvankelijk verklaard in zijn hoger beroep op de grond dat dit beroep eerst na het verstrijken van de appèltermijn ter griffie van de juiste instantie is ingesteld. De omstandigheid dat de raadsman binnen de termijn een schriftelijke volmacht heeft verzonden naar een griffie van een ander gerecht doet daar niet aan af.

Het middel klaagt dat het hof de verdachte ten onrechte, althans onvoldoende gemotiveerd niet-ontvankelijk heeft verklaard in het ingestelde hoger beroep.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Ingevolge artikel 449 lid 1 Sv wordt hoger beroep ingesteld door een verklaring, af te leggen door degene die het rechtsmiddel aanwendt, op de griffie van het gerecht door of bij hetwelk de beslissing is gegeven. Dit geldt ook indien het gaat om een verklaring, af te leggen door een daartoe door de raadsman van de verdachte schriftelijk gevolmachtigde griffiemedewerker. Die volmacht moet dan wel zijn verleend aan een medewerker van de griffie van het gerecht door hetwelk de beslissing waarvan beroep is gegeven. Het gaat hier, in ieder geval wat betreft een advocaat, niet om een onredelijke eis.

Uit het vorenoverwogene volgt dat het hof de verdachte terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard in zijn hoger beroep op de grond dat dit beroep eerst na het verstrijken van de appèltermijn ter griffie van de juiste instantie is ingesteld. De enkele omstandigheid dat – naar is gesteld – de raadsman binnen die termijn een schriftelijke volmacht heeft verzonden naar de griffie van een ander gerecht, leidt dus niet tot een ander oordeel. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:856

Zaaknummer: 13/02212

Wetsartikelen: 449 lid 1 Sv

RECHTSPRAAK

Getuigenverzoek – Het nadien bij het pleidooi gedane voorwaardelijk verzoek om de genoemde personen als getuigen te horen moet worden aangemerkt als een op de voet van artikel 328 Sv gedaan nieuw verzoek dat op grond van artikel 315 Sv is onderworpen aan de maatstaf van de noodzaak. Het hof heeft bij de afwijzing van dat verzoek dus de juiste maatstaf aangelegd.

Het middel behelst met betrekking tot het onder 2 bewezenverklaarde de klacht dat het hof het verzoek tot het horen van de getuigen [betrokkene 1] en [betrokkene 2] met toepassing van de verkeerde maatstaf heeft afgewezen.

De Hoge Raad overweegt als volgt. Het hof heeft in de bestreden uitspraak de in het middel bedoelde verzoeken als volgt afgewezen:

‘Ter terechtzitting heeft de raadsman, nadat hij had gepleit ten aanzien van de bewezenverklaring van de aan verdachte tenlastegelegde feiten, voorwaardelijk verzocht de twee getuigen die in het kader van een verzoek ex artikel 411a van het Wetboek van Strafvordering door de rechter-commissaris in de rechtbank Utrecht waren afgewezen, alsnog te horen indien het hof tot een bewezenverklaring van de feiten zou overgaan.

Naar het oordeel van het hof dient het ter zitting gedane, voorwaardelijke verzoek te worden beoordeeld op grond van het noodzaakcriterium.

Het hof wijst het verzoek af.

De raadsman heeft ter terechtzitting van het hof als reden voor het horen van de getuigen aangegeven dat zij zouden kunnen verklaren over het lenen en het gebruik van de auto, in het bijzonder in het licht van de mogelijke verwarring bij de getuige [getuige] over het uiterlijk van verdachte en dat van de medeverdachte [betrokkene 1]. Mede gelet op de summiere verklaring van verdachte over het gebruik van de betreffende auto met zijn medeverdachten en het niet door de verdediging betwiste feit dat zij gezamenlijk in die auto zijn aangehouden in de nacht van 28 maart 2010, acht het hof het horen van deze getuigen niet noodzakelijk.’

Het hof heeft het verzoek [betrokkene 1] en [betrokkene 2] als getuigen te horen met toepassing van het noodzaakcriterium afgewezen. Het (onder 3.3 weergegeven) procesverbaal van de terechtzitting van 27 maart 2012 houdt als mededeling van de raadsman van de verdachte in dat het bij appèlschriftuur gedane verzoek niet wordt gehandhaafd. Dat brengt mee dat het nadien bij pleidooi voorwaardelijk gedane verzoek om de genoemde personen als getuigen te horen moet worden aangemerkt als een op de voet van artikel 328 Sv gedaan nieuw verzoek dat op grond van artikel 315 Sv is onderworpen aan de maatstaf van de noodzaak. Het hof heeft bij de afwijzing van dat verzoek dus de juiste maatstaf aangelegd. Dat oordeel is ook niet onbegrijpelijk. Het middel faalt.

De Hoge Raad verwerpt het beroep.

Instantie: Hoge Raad

Datum uitspraak: 08-04-2014

ECLI: ECLI:NL:HR:2014:857

Zaaknummer: 12/02264

Wetsartikelen: 328 Sv en 315 Sv